

GIRLS JUST WANT TO HAVE FUN

Allà per l'any 83, una joveníssima Cyndi Lauper rebentava les llistes d'èxit amb una cançó que no només va polvoritzar els rècords de vendes sinó que també es va convertir en tot un himne per a les dones. Aquella cançó amb el ritme perfecte per a ballar fins cansar-se reivindicava que elles també volien poder gaudir del seu temps lliure com més els abellira, com vullgueren.

Portava com a títol *Girls just want to have fun* (Les xiques només volen passar-ho bé), i va ser una de les primeres en trencar amb eixe tòpic ranci que totes les cançons sempre havien enaltit i que defensava que les dones eren éssers perfectes i bells, amb l'únic objectiu de ser admirades i elogiades pel galant de torn.

Potser no creieu que siga per a tant, només és música diuen alguns, però, reflexionem un poc! Si ho penseu bé, encara hui ballem als casals al ritme del *guapa, guapa, y guapa*, i és que aquest pasdoble de Jorge Sepulveda versionat pel mateix Manolo Escobar és una de les cançons falleres per excel·lència. Aquesta innocent cançoneta, sense que ens n'adonem, se'ns clava al cervell repetint, potser sense voler, aquest mantra que totes les dones portem aprés de casa: *Antes muerta que sencilla*.

Maria Isabel, ja de ben menuda, sabia el que es feia. A ninguna dona se li acut no voler ser una *pretty woman walking down the street* quan ix de casa, o sí? Vosaltres què en penseu? Encara continuem parlant d'una cançoneta innocent? O per contra ja podem afirmar que les cançons calen ben fons i que tenen el seu efecte al nostre cap?

Si sou d'aquells que no vos agraden els enfrontaments i preferiu dir allò de *¡No me mires, no me mires, déjalo ya!*, potser és el moment que deixeu de llegir, perquè aquest debat ja està inventat i no som ni els primers ni els últims que el tractem. Si ens llegira algun musicòleg antic segur que faria seues les paraules de Chenoa i ens diria que *Cuando tú vas, yo vengo de allí*.

Fa temps que va aparèixer una corrent anomenada musicologia feminista o de gènere que no només busca destapar les veus de compositores i artistes silenciades i ocultades darrere de compositors i artistes masculins; sinó també animar a tots els mortals que gaudim d'aquest privilegi sonor a reflexionar sobre el missatge de la música pel que al gènere respecta.

Si posem tot açò dins d'una coctelera, li afegim una culleradeta de tradició i un poquet de falles, el colpet que pot eixir de tot açò tombaria al més pintat i li provocaria una ressaca pitjor que les que es tenen el dia 20 de març, llavors, serà millor que anem a pams, ja sabeu, *despacito*.

El primer que tots hem de tenir clar és que la música és una part molt important de la nostra vida. Ens acompanya als millors moments i als pitjors. Tothom tenim aquesta cançó que ens fa eixir a ballar encara que estiguem desfets, però també existeixen les cançons que ajuden a digerir una pèrdua o una situació complicada.

Pel que fa al tema de les falles, no cal ni nomenar que és una peça fonamental de la nostra festa, però, estem utilitzant-la adequadament? Veiem, quina ha sigut la banda sonora que ha acompanyant les cercaviles i resta d'actes durant tota la història de les falles? La resposta és, *depende*. I de què depèn? *De según cómo se mire todo depende...*

Al principi dels temps, quan els homes encara vestien de panerola amb el vestit eixe negre lluent que tots han dut però del qual tothom se n'avergonyeix, la música que acompanyava els fallers eren els pasdobles.

Sí, potser ara ens pareixen cançons casposes i retrògrades que només utilitzem per a anar a l'Ofrena, però en la seua època foren tot un èxit. Ara, per contra, si a alguna xaranga se li ocorre tocar algun pasdoble fora d'acte protocol·lari, ja poden córrer! Perquè ara el que es porta és que la xaranga toque coses mogudetes, per a ballar i *que el ritmo no pare!*

Les xarangues i les cançons populars més actuals li han guanyat la partida al pasdoble, el que no és d'estranyar si tenim en compte que vivim a una època marcada per l'Instagram i els *likes* del Facebook. No obstant això, hi ha una cosa que alguns pasdobles i algunes de les cançons més actuals continuen tenint en comú: el seu missatge discriminatori.

Estem bons, al final tot tindrà pegues! Segur que molts esteu pensant això! D'altres potser s'enfaden més, es pesen que els estem prenent el pèl i els ve al cap allò de *Marieta, Marieta, no me toques la bragueta...* Però sí, tot i que ens pese, tot i que no vullguem acceptar-ho, els missatges innecessaris i fora de to estan per tot arreu i no sempre hem intentat canviar aquesta tendència que denigra segons quins col·lectius.

Farà uns anys, des del cap i casal es va promoure que es canviara la frase de la típica cançó de xaranga *Maricó, el que no bote* per una altra que no ferira els sentiments de ningú. Ara, alguns intentem recordar que la cançó ha de dir *Borinot, el que no bote* i quan se'ns oblida perquè ens hem passat amb les cassalles o perquè el subconscient ens traeix mirem als costats avergonyits resant que ningú no ens haja sentit.

Tot un triomf per als col·lectiu LGTB, no creieu? Però, i les dones? Què fem amb el sexisme? Com afrontem les cançons que denigren la figura de la dona? I aquelles que estableixen estereotips per a ambdós sexes i que ens marquen de per vida? *Y se formó la gozadera...*

Quin embolic, veritat? Quantes coses hi ha que tindre en compte... I només per a poder fer festeta... El problema és que no és només una festa, no és només música, és un estil de vida. Els que som fallers ho som perquè ens encanta, igual que els que són fans d'Alejandro Sanz ho són perquè es tornen bojós sentint les seues cançons, perquè *se'ls enamora el alma, se'ls enamora...* Aquest és l'argument principal pel qual hem de tenir cura del que sentim.

Des d'alguns governs i associacions han començat a mobilitzar-se per a intentar que algunes cançons extremadament sexistes i denigrants no sonen a les festes populars. Amb aquest objectiu, a alguns pobles que subvencionen les festes que organitzen els festers s'han prohibit certes cançons per considerar-les sexistes.

Alguns estan completament en desacord amb aquesta mesura, la titlen d'excessiva i acusen els seus precursor d'atemptar contra la llibertat d'expressió. Altres, per contra, l'aplaudeixen i consideren que *nada de esto fue un error*, que és un pas endavant en la lluita contra el sexisme. Ja veieu, per a gustos, colors.

Està clar que no per sentir una cançó sexista et converteixes en la persona més retrògrada del món, però també és cert que cal tenir en compte que certs rols o models que estan representats a la música, televisió o Internet són els que els joves acaben repetint, com si aquests tingueren sempre la veritat absoluta. Les ments joves, llavors, dúctils i mal·leables com les que més es deixen portar i simplement *follow the leader*.

Totes les persones necessitem algú o alguna cosa que ens oriente, que ens guie, i el problema resideix ací mateixa. No podem pretendre canviar les actituds o comportaments d'algú sense fer-ho nosaltres primer, perquè, si així fora, els que aprenen de nosaltres podrien recriminar-nos, amb tota la raó que, *me has enseñado tú, tú has sido mi maestro*.

I per tant, a quina conclusió arribem? Potser, el resum més sensat i el que inclouria a totes les parts diria alguna cosa com que s'ha d'acceptar el poder social de la música i del seu missatge i que, a partir d'ací, hem de treballar tots junts per a aconseguir que la banda sonora de la nostra vida, de les nostres festes, siga un exemple a seguir per a les noves generacions. Només així construirem una societat sana on tots puguem ballar i cantar sense sentir-nos atacats o discriminats, com deia Aretha Franklin, només cal tenir en comte una cosa, *Respect!*